

**„Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, Otec milosrdenství a Bůh veškeré útěchy!“
(2K 1,3)**

„Kdyby byl nějaký Bůh, nebylo by na světě tolik zla. Nemohl by je přece dopustit.“ To slyšíme ve svém okolí dosti často. Odkud ale tohle dotyční vědí?

Z biblického svědectví naopak nesčetněkrát slyšíme, jak Bůh proti zlu staví hráz, napírá své síly proti zlu, vysvobozuje od zlého. Jak? Ne tak, jak bychom si to nejspíš přáli. Ne nějakým mávnutím kouzelné hůlky, ne zahnáním zla, které by se nás nijak nedotklo. Nevyhneme se zlému a utrpení tím, že bychom věřili v Boha a získali bychom tak nějaké úlevy. Ale Bůh staví proti zlému hráz milosrdenství a útěchy. Jejich je otcem, zdrojem, pramenem. Navzdory zlu prokazuje milosrdenství a utěšuje. A pokud je zla ve světě tolik, pak se mu Boží milosrdenství a útěcha vyrovnají. Přínejmenším. Protože kdyby ne, pak bychom neměli chuť dál do života, nedokázali bychom překonat ztráty, smutek, obtíže, bolest.

Je to tedy Bůh sám, který se milosrdně staví po bok trpícímu, pomáhá nadlehčovat a nést těžká břemena nebo je dokonce snímá z našich ramen.

A zároveň si i nás používá jako nástroje svého milosrdenství. Tím, že nám ukazuje, co je správné jednání tváří v tvář zlu: Prokazovat milosrdenství, pomáhat, solidarizovat se, jít do toho s nasazením, nezůstat stát lhostejně stranou a neodvracet zrak. Bůh jakožto Otec milosrdenství nám dodává sílu a odvalu ke skutkům milosrdenství. Povzbuzuje nás, abychom dali druhým prožít MILOvání z celého SRDce.

Takové jsou způsoby, kterými Bůh proti zlému vystupuje, zasahuje, dokonce od něj vysvobozuje: Milosrdenství a útěcha. Jednak nás jimi sám zahrnuje. A jednak nás do jejich konání vtahuje a k jejich projevování vůči druhým vede.

Aleš Mostecký